Коли зір до неба піднімаю
І молитва щира на вустах,
Дотик Твій до серця відчуваю
І втішаюсь у Твоїх руках.

Обіймаєш ніжно, як дитину,
І даруєш неземну любов.
Як же прагну я у цю хвилину,
Щоб сповняв Собою знов і знов!

Ти, як подих вітру, незбагненний.
І як скарб – безцінний, дорогий.
Як вода, повітря, хліб щоденний,
Так потрібен Ти душі моїй.

Бо коли впаду – Ти піднімаєш,
Коли сил немає – Ти даєш,
Коли помиляюсь – наставляєш
І назад до істини ведеш.

Знаєш всі мої переживання,
Знаєш мрії, знаєш всі думки.
Ти зі мною у моїх стражданнях,
І коли радію – поряд Ти.

Ніжний голос тихо-тихо ллється
І підносить душу в небеса.
Ти сповняєш миром моє серце,
Твоє світло в ньому не згаса.

Я з Тобою впевнено долаю
Непростий такий життєвий шлях.
Не залишиш і тоді, я знаю,
Як мене огорне смерті страх.

Не даси утратити надію,
Піснею у серці забриниш.
Ти завжди розрадити зумієш
І в недолі час не промовчиш.

Люблячий, незмінний, незрадливий,
Полонив давно єство моє.
О, яка сьогодні я щаслива
Тим, що Ти тепер у мене є!

З вдячністю коліна прихиляю

І незмінно чую дотик Твій.
Ти зі мною, Ти в мені, я знаю,
Подарунок неба – Дух Святий.

02. 05. 2020